

Sygn. akt VI U 172/14

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie

Przewodniczący SSR Maciej Łukaszewicz

Protokolant Mariola Drozdowska

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 14 lutego 2014 r. sygn. 010000/603/131004/2014/
(...)

Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje R. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 do 26 lutego 2014 r.

VI U 172/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił R. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 do 26 lutego 2014 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony pomimo odbioru wezwania nie stawił się na badanie kontrolne przed lekarzem orzecznikiem ZUS. W związku z tym zaświadczenie lekarskie stwierdzające jego niezdolność do pracy utraciło ważność za okres po terminie badania. Konsekwencją powyższego stała się utrata przez ubezpieczonego uprawnień do zasiłku chorobowego za ten okres.

R. K. odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres. W uzasadnieniu odwołania wyjaśnił, iż powodem jego niestawiennictwa na badanie kontrolne w ZUS była choroba, w tym wysoka gorączka (k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania w całości (k. 3 - 4).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie niekwestionowanym było, że ubezpieczony w dniu 4 stycznia 2014 r. doznał urazu kciuka prawego, czego następstwem była niezdolność do pracy. Poczynając od 7 stycznia 2014 r. R. K. przebywał na kolejnych zwolnieniach lekarskich. Sporne zwolnienie o numerze BG nr (...) stwierdzało niezdolność do pracy ubezpieczonego

w okresie od 29 stycznia 2014r. do 26 lutego 2014r. (k. 4 akt ZUS). Bezsporne pozostawało również, że ubezpieczony w dniu 7 lutego 2014r. odebrał wezwanie na badanie kontrolne przez lekarza orzecznika ZUS. Pomimo tego, nie stawiał się na wyznaczone na dzień 12 lutego 2014r. badanie, nie informując przy tym organu rentowego o przyczynie niestawiennictwa.

W świetle art. 68 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2014 r., poz. 159 - w dalszej części uzasadnienia zwana ustawą zasiłkową) Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do kontrolowania ubezpieczonych co do prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy. Zgodnie z art. 59 ust. 5 w/w ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysłał do ubezpieczonego, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wezwanie w którym określa termin badania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo przez lekarza konsultanta. W art. 59 ust. 6 ustawy zasiłkowej określono, iż zaświadczenie lekarskie traci ważność w razie uniemożliwienia badania w terminie, o którym mowa w ust. 5. Utrata ważności następuje od dnia następującego po tym terminie.

Wobec brzmienia cytowanej wyżej regulacji należy zgodzić się z organem rentowym, że konsekwencją niestawiennictwa ubezpieczonego na badanie kontrolne wyznaczone na dzień 12 lutego 2014 r., a przez to uniemożliwienia przeprowadzenia badania, była utrata ważności zwolnienia lekarskiego od dnia następującego po tym terminie, tj. od 13 lutego 2014r. Tym samym na etapie postępowania przed organem rentowym istniały niewątpliwie podstawy do wydania decyzji odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres. Organ rentowy, wobec stwierdzenia utraty ważności zwolnienia lekarskiego za okres od 13 lutego 2014r. do 26 lutego 2014r. nie dysponował bowiem żadnymi innymi dowodami, stwierdzającymi niezdolność do pracy ubezpieczonego w spornym okresie. Należy jednak podkreślić, iż utrata mocy (ważności) zwolnienia lekarskiego nie może być utożsamiana z automatyczną utratą „prawa do zasiłku chorobowego” jako takiego. Sytuacje, w których dochodzi do utraty prawa ubezpieczonego do zasiłku chorobowego, zostały przez ustawodawcę wprost wymienione w artykułach od 12 do 17 ustawy zasiłkowej. W przypadku zaistnienia sytuacji wskazanych w tych przepisach ustawodawca wyraźnie określił iż dochodzi do utraty prawa do zasiłku. Wobec powyższego, stosując właściwą interpretację art. 59 w/w ustawy należało przyjąć, że w konsekwencji „utrata ważności zwolnienia lekarskiego” dochodzi jedynie do sytuacji, w której brak jest dowodu potwierdzającego ową niezdolność do pracy. W żadnym razie nie mamy tu do czynienia z automatycznym skutkiem w postaci utraty prawa do zasiłku chorobowego. Co prawda przepis art. 62 ustawy zasiłkowej mówi o obowiązku dostarczenia przez ubezpieczonego zaświadczenia lekarskiego, ale nadinterpretacją byłoby twierdzenie, iż złożenia zaświadczenia lekarskiego jest warunkiem sine qua non uzyskania zasiłku. W czasie obowiązywania poprzedniej ustawy zasiłkowej wskazywał na to już Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 23 kwietnia 1996 roku (III AUr 370/96, OSA 1996/11-12/33) jak też SN w uchwałach z dnia 14.05.1977 r. (II UZP 1/77, LEX 14385 i II UZP 3/77, OSP 1978/4/69) i z dnia 17.11.2000 r., II UKN 53/00, OSNAP 2002/11/277. Również z treści art. 53 ust. 1 ustawy zasiłkowej wynika, że zaświadczenie lekarskie jest jedynie dowodem potrzebnym do ustalenia prawa do zasiłku chorobowego, a nie przesłanką niezbędną do nabycia tego prawa.

W rozpoznawanej sprawie Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego nie miał wątpliwości co do tego, że R. K., w spornym okresie, jak również po dacie 26 lutego 2014r., pozostawał osobą niezdolną do pracy. W pisemnej opinii sądowno - lekarskiej (k. 14 - 15), poprzedzonej badaniem podmiotowym, przedmiotowym, oraz analizą dołączonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej, biegły specjalista z zakresu ortopedii i traumatologii rozpoznał u badanego wygojone, wieloodłamowe złamanie paliczka dalszego kciuka lewego. Zdaniem biegłego schorzenia występujące u R. K. spowodowały jego niezdolność do pracy w okresie od 13 do 26 lutego 2014r. Z dokumentacji medycznej wynika bowiem, że ostatecznie leczenie zostało zakończone dopiero w dniu 14 kwietnia 2014 r. (historia choroby k. 22 - 23).

Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego (k. 34). Sąd uznał opinię biegłego za spójną, wyczerpującą i logiczną. Mając na uwadze poziom wiedzy biegłego lekarza, jego doświadczenie, sposób motywowania i stopień stanowczości wyrażonych w opinii wniosków – Sąd uznał ją za rzetelną i fachową oraz na niej oparł swoje ustalenia co do stanu zdrowia odwołującego i jego zdolności do pracy w okresie objętym zaskarżoną decyzją.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał iż odwołujący był niezdolny do pracy, a w konsekwencji spełnienia pozostałych ustawowych warunków nabył prawo do zasiłku chorobowego. Wobec powyższego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.